

Kvarnriset, Burträsk

Några utdrag ur byn Kvarnrisets historia från 1600-talet till våra dagar

Skelleftebladet publicerade med början 1947-12-01 en serie artiklar skrivna av folkskollärare Lars Nilsson (1884-1949) där han berättade om Kvarnrisets historia från 1600-talet till våra dagar. Här återges den berättelsen.

Ca 1915 Läraren Lars Nilsson med skolbarn framför Bodbynsunds folkskola (källa Skellefteå museum)

När man går på en kyrkogård och ser alla gravvårdar där och tänker sig in i att där finnes tusen och åter tusen som äro glömda och förgätna för länge sedan, då kan man ej undgå att tänka på att alla dessa hade samma behov som vi, 1900-talets barn. Kampen för att skaffa sig uppehälle var säkerligen hårdare och arbetet tyngre, de strävade redligt den långa arbetsdagen och lade sig till ro, när dagen var ändad.

Men kyrkogården är ej den enda plats, som minner om våra förfäder. Man kan ännu bättre fatta detta, om man ser ut över odlade bygder och väl timrade bondgårdar. Går man fram med vaken blick och en smula fantasi, så kan man se framför sig dessa vad-malsklädda, strävsamma, en smula sävliga odalmän, som bröto mark, där nu vi sena tiders barn fortsätta deras gärning och skörda frukterna av deras arbete för att skaffa oss vårt levebröd.

Då jag nu skall söka frammana bilden av några Kvarnrisbor, som levat under de senaste århundradena, så sker detta med känsla av, att uppgiften är svår, och förmågan att fylla denna ringa.

De som bott och bo på hemmanet n:o 8

Enligt utdrag ur kyrkoböckerna så långt bakåt, som det är möjligt att få reda på uppgifter därom, synes hemmanet n:r 8 i Bodbyn, som nu är delat mellan Ivar Pettersson, Karl Vallmark och Gustaf Dahlbergs sterbhus, ha funnits i samma släkt alltsedan 1600-talet.

Den äldsta kände innehavaren hette Erick Carlsson född 1667 och död 1741. Han gifte sig 1701 med Brijta (Britta) och de hade en dotter Cherstin. Enligt

mantalslängden för Burträsk år 1715 upptages Carlsson bland 14 hemmansägare, som då funnos i Bodbyn.

På sidan av denna förteckning står inom anföringstecken för n:r 8 "öde". Delta ord talar något om nöd och umbäranden, som följde i det stora nordiska krigets spår, och detta var ett av de många ödehemman, som historien berättar om, det var så gott om här i landet.

Nästa ägare till detta hemman är Carlssons måg Hans Larsson, gift med deras dotter Cherstin. Även dessa makar hade ingen son, utan endast en dotter, Karin Hansdotter, född 1731, Hon gifte sig med Hans Andersson från Lövånger år 1760.

Deras son, Jonas, föddes 1771 och kom som fullväxt att heta Jon Hansa (Hanson). Han var två gånger gift och hans båda hustrur hette märkvärdigt nog Catharina. Han valdes till kyrkvård under kyrkoherde MüntSELLS tid och deltog i dennes dryckeslag, som Burträsk prästgård var så beryktad för.

Müntsell blev anmäld för domkapitlet för ämbetsbrott, men innan domen avkunnades, så dog han. Sången förmåler att detta var ej sant, utan han rymde och i kistan, som fördes till kyrkogården för att begravas, fanns endast en stock.

Ovannämnde Jon Hansa var både snickare och smed. Han smidde hästskor och on fläsktina av hans slöjdalster funnos ännu hos Karl Vallmark, som är en sentida ättling till honom,

Ca 1870 Hemmansägaren och kyrkvården Jonas Jonsson (1809-1894)

År 1837 tillträder Jon Hansas son Jon Jonsa hemmanet. Utom vanliga bondgöra sysslade han med tillverkning av vävskedar, han hade även satt sig in i det mer kvinnliga yrket huru vävar skulle läggas upp. Karl Vallmark har hört av sina förfäder berättas, att han var duktig till att kommendera och få andra i arbete.

En sägen går i byn om, att den helg, när han begravdes, hade husets folk rest på lördagsaftonen till kyrkbyn för att övernatta där, och endast pigan var hemma. En ung man begav sig till gården för att hälsa på henne på kvällen. Men när han kom nära gården, öppnades dörrarna, och han såg den avlidne sitta i skjortärmarna vid bordet och räkna pengar.

Jon Jonsas bror var sockenskrivaren J. P. Wallmark. Han köpte sig ett hemman i Bodbyn. Det som du innehas av Signar Hedlund. Under ståndsriksdagens tid valdes han till bondeståndets representant.

Under sin vistelse därstädes råkade han ut för det äventyret att få ett barn till skänks. En kvinna bad honom hålla i en korg medan hon gick in i en affär. Hon kom aldrig tillbaka, och när han började närmare undersöka korgens innehåll, så låg där ett spädbarn och sov. Han fick mycket besvär med att skaffa någon, som tog hand om detta.

Ca 1870 Riksdagsmannen och sockenskrivaren Johan Peter Wallmark (1803-1876)

Jon Jongas son Jonas Fredrik tog sig namnet Wallmark efter sin farbror. Han var under många år kyrkvård och en kortare tid landstingsman. Utrustad med ett synnerligen gott minne kunde han berättas sagner från gångna släktled.

Enligt hans uppgift skulle Bodbyn komma av fiskbodar, som legat vid Bodträskets utlopp i den s.k. Andudden. Där har synts rester av en tidig bebyggelse. Karl Wallmark berättade, att när han skulle

bygga sin ladugård efter hemmansklyvningen, så fanns där rester och tegel av bostäder.

Ca 1940 Hemmansägaren Karl Wallmark (1898-1973), Kvarnriset

Han sade också att den rika begåvning, som har varit ett utmärkande drag hos flertalet i Wallmarkska släkten, är ett arv från Jon-Hansa och sockenskrivaren J. F. Wallmark

Ca 1940 Folkskollärare Zackarias Wallmark (1843-1879) g 1874 och d i Åbyn

En bror till Jones Fredrik hette Zakarias. Han blev folkskollärare men dog ung i lungshot. Innan han började studera, så hade han ägnat sig åt snickeri, och det berättas, att det var han, som fört de noggranna väderleksanteckningarna, som funnos i en samling gamla almanackor från 1800-talet. Av dessa kan man förstå orsakerna till det stora nödåret, som de gamla talat om.

1866

Bar jord och blå is till den 9 jan.

Den 15 febr. 28 grader kallt.

Den 25 febr. 29 grader kallt.

Hela fastan kall: mellan 25-30 grader. Fastan inföll detta år mellan den 11 febr.-31 mars.

April: Första dagarna av denna månad började med tö och vackert väder

Maj: Hela denna månad kall, med nordostlig vind.

Den 25 maj kall väderlek, blåst från nordost, snö hela dagen,

Den 1 juni: Börjat så.

Den 13 juni: Släppt ut korna.

Den 22 juni: Slutat så

Den 3 augusti: Regn, som fortfar att falla till den 18 aug., då det fortfarande regnar: ett förfärligt vatten. Det började regna den 3 aug. och slutade ej förrän den 8 sept. Under denna tid var det endast 3 regnfria dagar.

Den 14 sept: Dimma och regn. Regn från den 3 aug. till den 29 sept.

För år 1866 finnes ej mer antecknat. Men av allt detta regnande blev det ej möjligt få grödan mogen och torr efter skörden. Detta förklarar den fruktansvärda brist på livsmedel under det stora nödåret 1867.

1867 – Storsvagåret

Den 22 maj kl. ½ 12 på dagen var det 1 grad kallt med vinden från nordost. Stickbuskarna stå ännu stångraka på träsket och snödjupet är 1 ½ aln.

Den 15 maj: Kall blåst och aldrig töat, alldeles fullt snöföre, snödjup 1 ½ aln.

Den 24 maj körde vi på landfast is och ingen stickbuske var löstnad.

Den 1 juni: Kört isen med gott slädföre.

Den 17 juni blev träsket rent från is och på aftonen blev det stark storm och mycket regn.

Den 19 juni: Släppte ut korna. Snö i skogen, icke löv, icke blåbärsblad och intet gräs.

Den 20 juni: Börjat så.

Den 28 juni: Slutat så.

Den 22 juli: Börjat slå.

Din 19 aug, var en del åker icke skjuten eller gått i ax.

Natten mot den 21 aug. kallt.

Natten mot den 8 sept. var en förfärlig frost, men dock ej någon synnerligt stor skada gjorde frosten i Kvarnriset, men på andra ställen är det bortfruset.

Natten mot den 6 sept. var en frostnatt 1 ½ grad kallt rim låg på jorden tills kl. 7 fm.

Den 6 sept. slutat slå.

Den 24 sept snö på oskuren åker med 3 kalla nätter.

Den 27 sept. slutat skära.

Den 4 okt. på aftonen började ett rusligt yrväder från nordost, som fortfor till den 6 okt. på aftonen, då det natten mot den 7 blev så kallt att marken låg snöbetäckt till den 9:de, då det började ett sydostligt regn, som fortfor till den 12:e, då det blev torrsväder till den 14:e, men då började ett dimväder, som icke var avslutat den 20:e och huru länge detta håller i sig vet ingen.

Den 19 och 20 dec. 35-37 grader kallt.

1868

Den 21 jan. 40 grader kallt.

Den 18 och 19 febr, blidväder.

Den 20-30 mars töväder.

Den 15 maj blev träsket rent från is med 21 grader varmt i skuggan.

Den 19 maj börjat så.

Den 17 aug. börjat skära.

Den 3 sept. slutat skära.

Därmed äro väderleksanteckningarna för dessa tre år avslutade. Men dessa ger en förklaring till "det stora nödåret" då faran för att svälta ihjäl var överhängande. Burträskes sockenstämmoprotokoll under åren 1867 och -68 handlade mest om överläggningar huru spannmål kunde anskaffas, och huru man skulle få medel att betala denna.

Räkenskapsbok

Men på vinden till Wallmarkska gården fanns även en gammal räkenskapsbok. Vem som fört denna, är ej angivet men reda och ordning är det i denna likasom i allt, som hittats av gamla handlingar därstädes.

Denna räkenskapsbok upptar å debetsidan 1867 en tunna utsädeskorn 20 riksdaler, men 1868 kostade samma mått och vara 23 ¼ riksdaler samt två fot råg 10 riksdaler.

Som jämförelse kan nämnas att 1869 lönen till en piga upptar 23 riksdaler och till en dräng 60 riksdaler. En pigas årslön var lika med priset på en tunna korn under denna missväxttid.

Bladdrar man vidare i denna räkenskapsbok, så finner man, att priserna varierat under årens lopp. 1848 hade pigan Kajsa Johanna Andersson i lön 20 riksdaler banko, omkring 30 kr. i vårt mynt.

1814 betalades en halv tunna vinterråg med 6 riksdaler 32 skilling, 1818 kostade tre kannor brännvin 4 riksdaler banko, 1848 såldes 2 pund smör för 12 riksdaler, 14 skilling banko, således i vårt mynt drygt 1 kr. per kg. År 1851 avlönades en slätterarbetare för 6 dagars arbete med 3 riksdaler = 50 öre per dag.

När Jonny Fredrik Wallmark lämnade ifrån sig hemmanet år 1897, så delades detta mellan hans två söner och en måg. Den som kom att bosätta sig på hemstället, gammelgården, var sonen Walfred, född 1869, död 1943. Han var under många år inspektor för Bure AB.

På äldre dagar överlämnade han denna syssla till sin son Rudolf och följde själv en viss tradition inom släkten att ägna sig åt kommunala värv och blev sockenskrivare i likhet med den förut omnämnde J. F. Wallmark.

Som slutomdöme om denna släkt kan sägas, att innehavarna av detta hemman har varit de ledande inom byn och delvis inom kommunen, flertalet har varit bl. a. kyrkvårdar, vilket uppdrag ofta gått i arv från far till son. De ha varit skrivkunniga och denna färdighet har ej flertalet bönder fått lära sig på den tid, då ej ett ordnat skolväsende fanns.

Wallmarksgården har varit den mest bemärkta inom byn.

Ca 1865 Burträsk Kommunalnämnd. Längst bak från vänster: Snickaren Isak Vikström, snickaren Johan Anton Vikström, handlare Zackarias Burlin, klockare Fromhold Lundholm, Rad två från vänster: Kommissionslantmätare Olof Peterson Berger, handlare Per Bergner, komminister Herman Unéus, handlare Karl Johan Skog, häradsskrivare Isak Nyblad, garvare Anders Häggström, sockenskrivare Johan Petter Wallmark. Sittande från vänster: kyrkoherde Johan Magnus Unéus, komminister Jonas Aesten Nordén och kronolänsman Jonas Fredrik Nyblad (död 1865-02-15).

Hemmanet n:r 9

Det är mindre att skriva om dem, som bott på hemmanet n:r 9 än de som bott på n:r 8. Där har varit och är vanliga bönder, som i stillhet odlat sina tegar, en och annan har haft något hantverk bredvid. Detta hemman är nu delat i 6 delar.

Den äldsta som finnes i mina anteckningar på n:r 9 var född 1669 och hette Jon Matthsson vilken dog 1743. Sonen Matths Jonsson Ljus, var född 1704 och dog 1774. Han syntes ha varit soldat med den rote,

som ännu bär sina innehavares namn fast jorden är för länge sedan såld. Det ligger vid vägkorsningen norr om Bodbyn.

Huruvida han deltagit i kriget mot Ryssland 1741-42 finns intet antecknat om, men däremot står "död av svullnad 70 år gammal". Hans son Jon Mattsson nådde den aktningvärda åldern av 92 år när hon 1828 avled av "sjukdom ålderdom" står det.

Hans son Lars Jonsson vigdes 1705 med pigan Catharina Ericsson, där sammastädes, heter det. Men efter 23 år är även han borta, död i lungshot, efterlämnande sex oförsörjde barn.

Med den fattigdom, som var rådande här i landet i början av 1800-talet och med den dåligt ordnade fattigvård som fanns då, så kan denna korta notis i kyrkboken vittna om änkans och barnens sorg och saknad vid makens och faderns alltför tidigt öppnade grav.

Hemmanet kunde dock bevaras inom släkten, ty nästa innehavare är den avlidnes son, Johan eller Johannes Larsson, född 1802, men även han dog rätt ung, ty 1835 står det "död". Han var vid faderns bortgång endast 16 år.

Hur det gick med de andra barnen förmåler inte historien, om dessa smittades av lungshot och dog i unga år, eller om de, trots fattigdom och sjukdom i hemmet, kunde växa upp och fylla sin plats i samhället.

De förut omnämnda bönderna äro ej de enda som innehafte hemmanet n:r 9 under denna tid. Omkring 1705 uppträder en annan åbo, som ägare till en del av detta, han heter Anders Jonsson. Han är son till den förut omnämnde Jon Mattsson, och troligen delade han hemmanet med sin far. Han dog 1835.

Om denne står antecknat: "Dömd ärelös 1830". Orsaken till denna dom lär vara, att vid storskiftet som just då pågick, hade Jonsson ansett sig missgynnad vid skogsdelningen. Han hade velat få en "tjal" med rik skogsmark, som tilldelades nuvarande Gideon Nilssons och Artur Lundbergs hemman i Bodbyn. För att dessa ej skulle ha nytta av den rikt bärande skogen, så tuttade Jonsson på denna, och den brann upp. De kom på honom, och troligen var ej straffet endast att vara ärelös utan säkerligen också spöslitning.

Alltnog, på äldre dagar säljer han hemmanet till den förut nämnde Abraham Andersson och får födoråd hos denne.

Anderssöns tvenne söner N. O. Abrahamsson och Isak Andersson delade redan sin fars hemman. Den förstnämndes tvenne söner, August och Hjalmar Nilsson inneha nu var sin hälft av sin fars hemman. Den andres, Isak Andersson, hemman är också delat mellan dennes söner Edvard och Petrus Isaksson, men de ha ej var sin gård utan bo tillsammans.

Den 1/4 av n:r 3 som innehaves av Johan Larsson övergår till hans son Johan Anton, som byter ut sin fars namn mot Lundberg. Han var född 1839 och dog 1928. Kring sekelskiftet säljer han hemmanet till Bure AB för 4 500 kr. Där fanns 70 tunnland rikbärande skogsmark, och det var denna som bolaget ville komma åt, men lyckligtvis är detta också det enda hemman som trävarubolag lyckats förvärva i byn.

Lundbergs son, Valfrid, köpte igen den avstyckade, odlade jorden för 3 000 kr. Han säljer detta till sin svåger Broman, och nu är det dennes son, John, som innehar hemmanet.

Hemmanet n:r 10

Hemmanet n:r 10 är nu delat i 4 delar och dessa innehavs av bröderna Boström, Helmer Renström, syskonen Lundmark och Robert Lundkvist.

Robert Lundkvists gård

Enligt tillgängliga anteckningar hette den förste innehavaren Jon Johansson, som var född 1692 och dog 1777.

Nästa ägare är Johan Jakobsson. Han var född 1740 i Lappvattnet och var gift med den förre ägarens dotter Karin. Om honom står "död 1780, drunknad 61 år gammal". En tragisk händelse skulle möjligen ha stått som rubrik över detta i nutida tidningar.

Deras son, Lars, övertager hemmanet. Han blev med tiden vald till både kyrkvård och nämndeman. Han var född 1742 och dör 1812 "av ålderdomsbräcklighet, 70 år gammal" står det i kyrkboken.

Hans son, som hette Matts eller Matthias föddes år 1769. När han dog 1835 övergick hemmanet till hans fosterdotter, som gifte sig med Nils Fredrik Jonsson, en son till Jon Hansson, som innehade n:r 8, d. v. s. Vallmarkshemmanet, omkring sekelskiftet 1800.

Nils Fredrik Jonsson blev med tiden nämndeman och hyns allt i allo, därför kom sedan n:r 10 att kallas "tolvmanshemmanet". Han dör 1880.

På äldre dagar överlåter han hemmanet till sin son Lars Nilsson, som emellertid dör omkring 1870; då blir svågern Nils Olov Morén ägare av hemmanet. Denne frös ihjäl på Burträsket och hemmanet säljes

till Clas Lundqvist och hans bror Karl Lundmark. Den förstnämndes son Robert Lundqvist innehar nu sin fars hemman.

Den ovannämnde Morén var begiven på starka drycker. Han hade varit på ett "fyllkalas" i byn och skulle åka skidor hem därifrån över träsket, men somnade och frös ihjäl. De som funno honom, skaffade det stelfrusna liket till bårhuset och ställde detta i en vrå där, utan att underrätta kyrkvaktaren. När denne kom dit på dagen blev han rätt förvånad över den syn, som mötte honom och undrade om en från de dödas värld hade kommit åter, men så småningom klarnade sammanhanget.

Lars Larsson, Matts Larsson och Nils Fredrik Jonsson synes ha ägt hela n:r 10 i sin tid, men den sistnämnde sålde en del av detta till sin måg Natanael Andersson. Den del, som nu innehaves av bröderna Boström och syskonen Lundmark.

Natanael Andersson råkade på 1800-talet i skuld till handlanden Nils Österlund i Bodbyn. Denne gick under namnet "Konkurs-Nittjts", emedan han hade så stor lust för att söka sina gäldenärer i konkurs. Under det stora nödårets tid, var det en lätt sak att en bonde kom på obestånd. Andersson stod i skuld till Österlund för en mindre summa, och fordringsägaren kunde ej ge anstånd utan sökte gäldenären i konkurs

Jonas Fredrik Wallmark var utredningsman i denna, och på vinden till hans hem fanns 1933 bevarat handlingarna, bl. a. auktionsprotokollet. Av detta framgick, att lösöret såldes för en "spottstyver".

Det går en sägen i Bodbyn, vilken berättar, att allt hade sålts rubb och stubb, ty något som gäldenären skulle få behålla fanns ej i konkurslagen på den tiden. När kokgrytan skulle bortauktioneras grät fru Andersson och bad att få behålla denna, så hon skulle ha något att koka gröt åt barnen i. När den bjöds ut, så blev det intet bud på denna men Österlund som skötte klubban, slog så hårt i grytan, att den gick sönder.

Hemmanet såldes för 900 kr. och inköptes av Gustaf Stenmark. Det innehaves nu av hans fosterbarn bröderna Edvin och Albert Boström samt syskonen Lundmark.

När ett så pass stort hemman såldes för 900 kr., så behövdes, som man förstår, ej så stor skuld finnas å detta, innan ägaren kom på obestånd. I all synnerhet om fordringsägaren var hård och omänsklig, som ovannämnde Österlund måtte ha varit, enligt de uppgifter som lämnats om honom av flera som jag frågat därom. Säggen om den sönderslagna kokgrytan ger ytterligare belägg för detta.

Natanael Andersson kom sig ekonomiskt på fötter igen. Han blev ägare av en del i Storberget. Denna

egendom låg långt ”bortom ära och redlighet”, ingen väg fanns dit, och en halvmil från byn var den belägen, men där fanns gott om jord och ännu mer skog. När trävarupriserna stego så blev detta hemman en begärlig vara för sågverksbolagen. Bure AB. blev ägare till detta år 1881 för 7 000 kr., och Andersson själv köpte sig ett större hemman i Gunsmark, Ny-sätra, där han blev en välbärgad bonde

De förstnämndas farfar hette Jakob Andersson. Han var född i Bodbyn år 1814 å det hemman, som nu innehaves av Axel Isaksson och Hugo Karlsson. Hans far dog när gossen var liten. Jon Israelsson var hans förmyndare. Denne sålde gossens fars-hemman, och hans mor byggde sig en mycket liten stuga å den tomt där nu folkskolan står.

Det var mycket fattigt i stugan, och därför blev Jakob utackorderad på kommunens bekostnad hos en bonde i Lappvattnet. Denne skulle också lära gossen läsa. Om nu läromästaren var hårdhänt och maten ringa, kanske bådadera, alltnog en dag är gossen försvunnen. Han hade rymt hem, men modern kunde ej ha honom i sin stuga, utan han gömdes i grannens loge i halmen. Dit bar hon mat till honom. Men gömstället upptäcktes, och han återbördades till inackorderingsstället.

Alltnog, både han och hans bror Mattias växte upp, som fullväxta togo de sig namnet Boström. Jakob gifte sig och makarna fingo en son, som sedan blev far till bröderna Boström.

Hemmanet n:r 11

Om vi nu skulle övergå till de, som innehaft hemmanet n:r 11 så finnes först antecknat Nils Andersson, född 1671. Nästa ägare är hans son Johan, som föddes när fadern var 38 år gammal ”död av ålderdoms-bräcklighet, 78 år gammal”.

Hemmanet övergår nu till hans måg Eric Mårtensson från Bygdeå ”död 1819 av feber”.

Nästa ägare är den förut omnämnda Johan Jakobs-son från Lappvattnet, som var ägare till en del av hemmanet nr 10. Han ägde hela n:r 11 mellan åren 1786-1802.

Vid hans död sistnämnda år övergår äganderätten till fastigheten till hans måg Per Persson, som var född 1783 i Gammelbyn, där fadern var skomakare. Han dog i lungrot vid 33 års ålder och efterlämnade hustrun och 5 omyndiga barn.

Hans hustru var länsmansdotter från Gammelbyn och hette som ogift Lundström. Hon innehar hemmanet till 1833, då hemmanet delades mellan sönerna Karl Henrik och Gustaf Persson, även en tredje son, Nils Jakob, ägde en kortare tid en del av hemmanet, men denna led av fallandesot och råkade under ett anfall ramla i den öppna spiseln och brände sig så svårt, att han avled av skadorna.

Karl Henrik Persson hade blott en dotter, Christina Vendela, som gifte sig med drängen Per Persson Moritz från Gammelbyn. Denne innehade hemmanet till 1912, då sonen Karl Petter blev ägare till detta. Han sålde detta för cirka 10 år sedan till sin systerson Paul Renström, som för närvarande innehar detta.

Den andra hälften av n:r 11, som innehades av Gustaf Persson, inköptes på en konkursauktion av spinnrocksmakaren J. O. Vidmark, född 1829 i Vebomark. Den förre ägaren byggde sig en stuga i Fäbodgården, ett ställe som ligger några km, från byn. Där dog han av svält och umbäranden.

J. O. Vidmark med maka

Vidmark hade som biförtjänst bredvid hemmanet att tillverka spinnrockar. Dessa voro välgjorda och avsättningen var god. Han levde också på den tid, då en eller flera spinnrockar oftast voro i gång i bondköken.

På äldre dagar sålde Vidmark hemmanet till sin måg Walfrid Lövgren från Svarttjärn. Denne var född 1856. Sedan övergick detta till hans son, Ragnar, och för närvarande innehaves det av J. P. Boström, född i närheten av Sundsvall och gift med en dotter till framlidne mejeriföreståndare A. B. Lundström i Medle.

Lars Nilsson
Bearbetat av Stig Sandström